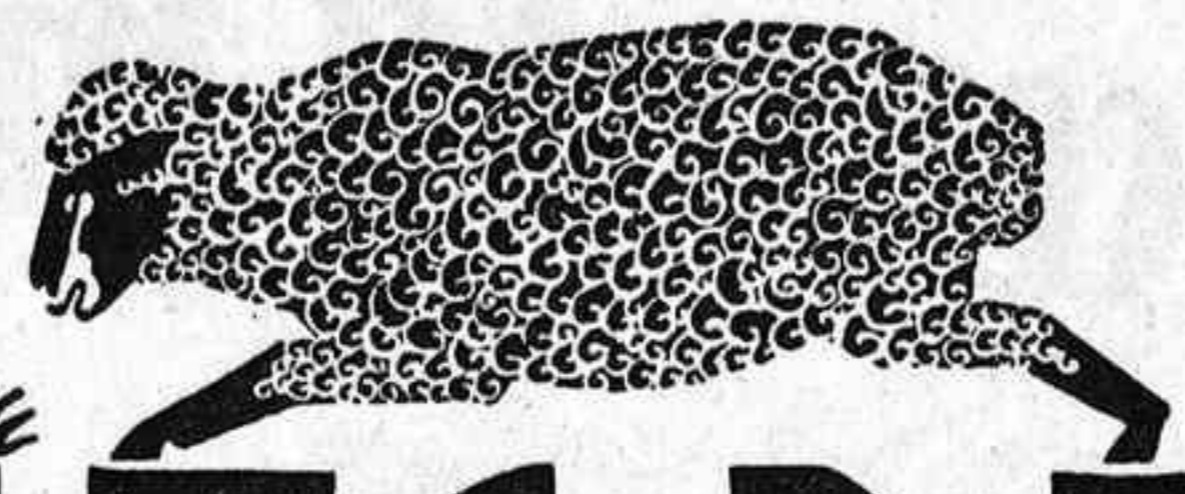

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

ARITMETICA PATRIOTICA
Del 9 al 11 hi van 218 anys

Any II - Núm. 65

Barcelona, 15 setembre de 1932

Preu: 20 cèntims

Aconseguït el seu objecte, que era l'autonomia de Catalunya, la Lliga es dissolt

A «La Lliga» amb l'aprovació de l'Estatut estan contents com un gos amb un os.

—Fixi's— ens deia en Duran i Ventosa — segueix article per article e's reglaments de «La Lliga». De manera que, així com pels altres partits això representa un començament de tasca, per nosaltres vol dir que ja podem plegar; ja som a on anàvem; perquè no és cap secret per a ningú, que anàvem a la solemne aprovació, de banda de l'Estat, dels nostres Reglaments.

—Així es dissolten?
—Com s'entén, dissoldre's? No, millor que això: ens morim d'una dolça mort natural.

—Però, un cop mort el partit, ¿què faran els seus prohoms?
—Això ho haurà de preguntar a cadascun. El que és jo, penso posar una botigueta de modes. Cosa modesta; però de bon gust; se'n dirà: «A la Lliga hi cap tothom».

JOAN VENTOSA I CALVELL

—...?
—Miri, jove, penso fer algun quartet. Als meus anys, no s'és romàntic.

JOAN ESTELRICH

—...?
—Uns quants anys endarrerar m'hauria fet tenor; ara encara canto, però m'he sentat

una mica; tinc projectes de crear una gran anònima per explotar el clàssic negoci del portuguès.

—I, jo el de «l'enterros» — fa tímidament la figureta del senyor Cabré.

N. BAUSILI

Quan cridarem el senyor Bausili van córrer cap a nosaltres una pila de persones, cregudes que donàvem veus d'auxili! auxili! Però no n'hi havia per tant; encara que es tractés d'un regidor, en aquesta avinentesa, no era indicat de demanar socors.

A l'últim parlem amb el senyor Bausili:

—...?
—Tinc set milions de projectes, els quals, sumats amb els quinze milions de l'època de les vaques grasses (i no s'ofengui el senyor Pellicena) en fan vint-i-dos, que, aplicant-los hi un coeficient de 0,986, donen una quantitat que fa força goig.

OCTAVI SALTOR

—...?
—Per una bella escaiença podré lliurar-me al negoci dels tuberculs fregits: miri quin tema porto gravat a la tapa del rellotge.

I ens ensenya una inscripció que fa: POESIA I PATAFRITS.

LA SOLUCIÓ DEL PLET RABASSAIRE. — «Y en estas disputas llegaron los frueros, el mildiu, la piedra...»

L'acostament de l'Acció Catalana a l'Esquerra és gairebé un fet

L'altre dia, a cosa de tres quarts de quinze, un senyor que digué ésser representant del partit d'Acció Catalana Republicana adherida al Partit Catalanista Republicà, del Consell Superior de la Comarcal Catalanista Republicana i del Comitè Secret d'actes Públics, sens dubte retardat per l'excés de feina que representa ostentar tants de càrrecs, va trucar a la porta del partit de l'Esquerra, on ja tots eren fora, fins els esbandits senyors Costa i companys (amb minúscula), i, en vista d'això, va abandonar damunt de la taula del conserge el següent document, a incorporar al «dossier» de l'entesa entre l'Esquerra i l'Acció Catalana.

«El Partit Catalanista Republicà, després d'haver conside-

rat els avantatges que a Catalunya reporten les aliances projectades entre el vostre partit i el nostre, havia optat per una prudent expectativa, per no creure's cap dels directius prou competents per resoldre una qüestió que afecta el ple; i per ésser el ple, de la seva banda, incompetent per resoldre la qüestió; però fàcilment, vista la pressa dels esdeveniments, i com es precipiten els segles, ha decidit, d'una manera extra-reglamentària, d'iniciar unes negociacions interines, sobre aquestes bases provisionals:

«A) Que les candidatures es facin de comú acord, amb activitat; però no a corre-cuita; que un termini de tres anys sigui senyalat, per evitar dilacions perilloses.

«B) El Partit Catalanista Republicà senyalarà qui li sigui

o no persona grata; podent-se quedar, si li convé, en el dubte.

«C) Sempre, però, hi haurà dos llocs reservats als de l'Esquerra Republicana de Catalunya: l'últim i el penúltim.

«D) Els senyors Rovira i Virgili i Bofill i Mates, seran els caps de la negociació, com a persones més indicades, i més del gust de tothom.

«E) Així mateix, el Partit Catalanista Republicà veuria amb simpatia que l'Esquerra, solemnement declarés que té per patrona la Mare de Déu de Montserrat.»

Ja veuen els lectors que les coses van per bon camí, i que, d'aquí un o dos-cents anys, el front únic de l'Acció i de l'Esquerra estarà a punt de realitzar-se.

Els fets sagnants de Lavern

LA PRIMERA NOTICIA

La Unió de Rabassaires ens comunica que a Lavern s'han produït sagnants incidents, motivats, no cal dir-ho, per la ferotgia dels amos, aliats amb l'Anguera de Sojo, la guàrdia civil i possiblement amb en Martínez Anido.

Mentre tres-cents rabassaires ajudaven honestament un seu company rabassaire a quedar-se la collita d'avellana de l'amo, ha comparegut aquest acompanyat d'un esquadro de la guàrdia civil i han disparat les metralladores i els canons contra els pacífics rabassaires, ai!, rabassaires.

Vint-i-cinc cadàvers d'hònsats pagesos han quedat estesos sota els avellaners.

LA SEGONA NOTICIA

Sembla comprovar-se que la guàrdia civil no va disparar amb canons i metralladores, sinó simplement amb màsers.

LA TERCERA NOTICIA

Dades posteriors, semblen indicar que els vint-i-cinc rabassaires que quedaren estesos sota els avellaners no eren morts, sinó ferits, però greument ferits.

LA QUARTA NOTICIA

Hi ha qui assegura que la gravetat dels vint-i-cinc ferits no és tan desesperada com de primer moment es temia.

Vint-i-sis d'ells han estat vistos aquesta nit a la festa major de Sant Sadurn de Noia. A la mitja

part del sarau, presentaven mostres evidents de fatiga.

LA CINQUENA NOTICIA

A darrera hora s'ha comprovat que els vint-i-cinc ferits no han sofert absolutament cap ferida.

En canvi, es confirma que eren vint-i-cinc.

LA SISENA NOTICIA

El nombre dels no ferits creix per moments. Sembla que tots els rabassaires del Penedès es troben en aquesta trista situació.

La indignació és gran a tota la comarca.

— Tot just comencem, i ja ens fan veure les estrelles!

Finalment se sap quan en Lerroux vindrà a Barcelona

Lerroux vindrà a Barcelona. A continuació, tenim la fortuna d'oferir als nostres lectors la col·lecció completa de telegrams i telefonemes que s'han creuat entre en Pich i en Lerroux, amb motiu de la mai prou ajornada visita del «caudillo» a Barcelona:

D'en Lerroux a en Pich:
Pl. Catalunya, 9. — Voy.— Alejandro.

D'en Pich a en Lerroux:
O'Donnell, 4. — Ven. Però no vengas. — Juan.

D'en Lerroux a en Pich:
Pl. Catalunya, 10. — No voy ni con ruedas. — Alejandro.

D'en Pich a en Lerroux:
O'Donnell, 5. — Y si vinieses, ¿qué? — Juan.

D'en Lerroux a en Pich:
Pl. Catalunya, 11. — Vaya, voy, voy. — Alejandro.

D'en Pich a en Lerroux:
O'Donnell, 6. — Ven, ven. — Juan.

D'en Lerroux a en Pich:
Pl. Catalunya, 12. — Decididamente, no voy. — Alejandro.

D'en Pich a en Lerroux:
O'Donnell, 7. — Ven, ven y ven. — Juan.

D'en Lerroux a en Pich:
Pl. Catalunya, 13. — Cómprame un negro. — Alejandro.

A darrera hora ens comuniquen que el senyor Lerroux, disposat, com sempre, a no defraudar els seus correligionaris catalans, ha decidit posar una clàusula en el seu testament, en la qual ordena que quan li arribi l'hora dolça de la mort, vol ésser enterrat a Barcelona. Així, almenys, donarà una pòstuma satisfacció als seus correligionaris que no el pogueren veure en vida.

L'arribada dels parlamentaris

A l'arribada dels parlamentaris catalans, el doctor Aiguader es va entretenir amb les maletes i després es va trobar que el cotxe de les personalitats ja havia guilat. Aleshores don Jaume es va posar a córrer com un esperitat, Passeig de Gràcia avall, i repartint empentes i cops de colze entre la gentada es féu pas fins arribar a l'encreuament del carrer de Cortes, on atrapà el cotxe en el que anaven els senyors Macià, Companys i Casanoves.

—Sempre arribeu tard!— li féu en Macià, amb un somriure.

—I ca!— respongué en Casanoves, enèrgicament i accidentalment arripat a la vara.

La majoria dels visques eren per a en Macià. De tant en tant, però, n'hi havia alguns per a en Companys, i fins en algun lloc sonà un «visca l'Alcalde!»

Quan això arribava, els senyors Aiguader i Casanoves saludaven al mateix temps. Després, però, es creuaven una mirada en la qual el poble hi podia llegir: «Sempre t'has de ficar allà on no et demanen!»

En el cotxe on hi anava en Gassol, hi anaven també l'Estelrich, en Puig i Ferrer, en Melcior Font i en Farreres i Duran, tots els quals es feien un tip de cantar «Els Segadors», des del Passeig de Gràcia fins a la Generalitat.

L'Estelrich, que a hores perdudes fa de tenor, pogué lluir les seves facultats de cantant.

—Té molt bona veu, aquest jove— féu un del públic.

—Sí— digué un altre—. Es la veu de Catalunya.

(Segueix a la pàg. 2, col. 2)

Els nostres èxits

Val a dir que quan en el número passat descobríem als nostres lectors les secretes conomicacions entre els viatges d'en Macià i les informacions del Full Oficial, no podíem preveure que EL BE NEGRE s'apuntés un èxit tan fulminant i immediat.

Efectivament, l'endemà mateix, el senyor Macià declarava als periodistes que, per ara i tant, suprimiria les seves dominicals excursions per Catalunya.

I si després d'això algú encara dubta de la positiva influència d'EL BE NEGRE en les altres esferes és que, pobret, no hi veu més enllà del nas.

L'aprovació de l'Estatut desencadena el bon humor

Al costat del jove Pich i Pon, Charlot és un funeral amb camés; vegeu sinó un manifest que s'ha fet escriure, amb motiu de l'aprovació de l'Estatut; el trobareu al suplement d'EL BE NEGRE que, amb el títol d'El Dia Gráfico, va sortir el dia 11 de setembre.

Però ja estalviarem una mica de feina als nostres lectors, donant-los-hi uns quants «trozos recogidos» com diu l'eminent monàrquico-republicano - catalanista - anticatalanista - cavernícola - menjacapellanista Pich i Pon, president, encara que sembli mentida, del Comitè Regional del partit Radical, i, ell mateix, un bon partit si fos solter.

«Ya está aprobado el Estatuto — fa el manifest — No toco la amplitud que huiessedeado el partido Radical de Cataluña...»

Fins aquí, els radicals catalans. Ara veiem què ha dit Lerroux:

«Yo francamente, era partidario de una solución minimalista.»

«Aprobado — segueix el document — el Estatuto, tiene suma importancia y trascendencia las normas que ha de seguir en los actos públicos que celebre el Partido Radical.»

Errada, un altre cop. Els actes que celebri el «Partido Radical», no han de tenir, ni tindran cap transcendència.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Estatuts	314
Cavernícoles	24
Patriòtiques (11 setembre)	100.000
» (arribades)	200.000
Entusiasmes	300.000
Grans (d'Espanya)	A la mi-sèria
Capital (Madrid)	80.000.000
Molfort's	90.000.000

A la fi ha tingut lloc la tan esperada emissió d'Estatuts. L'operació s'ha realitzat amb tota felicitat i és de creure que aquest paper, així que tingui l'aval del cap d'Estat i es cotitzi a la «Gaset», donarà tot el joc que d'ell s'espera.

A tots els centres bursatils ha provocat un moviment optimista. A Barcelona les Patriòtiques i Entusiàstiques han pujat a l'estratosfera, i a Madrid, fora les cavernícoles, que ja duen plom a l'ala, les altres accions van vent en popa.

L'acció més bonica, però, ha estat la de donar un interès de 80.000.000 a la capital.

Al mercat agrari li ha sortit un gra amb els Grans (d'Espanya), que han perdut tot el que havien guanyat des de l'Edat Mitjana ençà.

La nostra novel·la

Advertim als nombrosos lectors que espontàniament ens envien capítols de la novel·la «¿.....?», que publiquem en fullot, que no cal que es cansin, perquè, atenint-nos al Reglament que vàrem publicar fa tres números, en la novel·la d'EL BE NEGRE només hi poden col·laborar els escriptors de la casa, expressament triats per nosaltres.

Per cert que en el present número debuta el quart novel·lista, i que el misteri de «¿.....?» encara s'espesseeix, si és que això és humanament possible.

CASA BON TEMPS
QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR
**OSTRES FRESQUES
PEIXOS I MARISCS**
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6
PTS. SALÓ PER A BANQUETS

amb el cor a la mà.

L'ARRIBADA DELS PARLAMENTARIS

(Ve de la 1.ª pàg.)

El doctor Dolcet, el gloriós doctor Dolcet, el dissabte ja era a Barcelona. Però per no perdre's la solemnitat de l'arribada, anà a agafar el tren a Sant Vicenç, i així pogué baixar al Passeig de Gràcia junt amb els altres parlamentaris.

Després agafà un cotxe, en companyia de la seva senyora, i agafà una pose d'olímpica displicència.

En arribar a la Plaça de Catalunya, un dels manifestants preguntà:

—Qui és aquest sapastre?
Un seu veí li rsepongué:
—El doctor Dolcet.
—No, si a aquest ja el conec. En refereixo a aquell altre...
—Ah!, com que parlàveu de sapastres...—s'excusà, polidament, el veí informador.

EL NEGOCI MÉS PRODUCTIU DE BATA
La venda de quincalleria

Els parlamentaris d'Acció Catalana, per anar més de pressa, agafaren l'avió en lloc del tren on anaven els seus companys. Vingué, però, el temporal, i s'hagueren de quedar pel camí.

—Es exactament el que els va passar el 12 d'abril de 1931—féu un comentarista.

Els parlamentaris de la Unió Socialista de Catalunya, per anar més de pressa, agafaren l'avió en lloc del tren on anaven els seus companys. Vingué, però, el temporal, i s'hagueren de quedar pel camí.

—Es exactament el contrari del que els va passar el 12 d'abril de 1931—féu un altre comentarista.

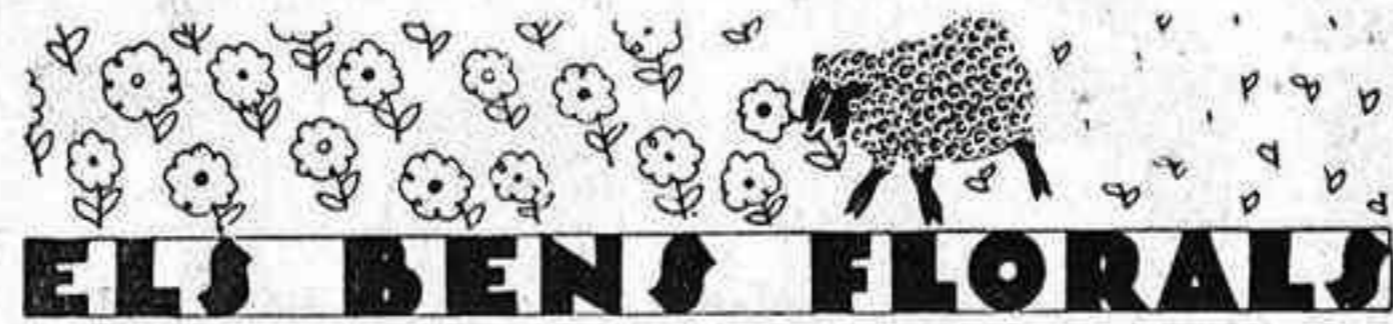
En passar la manifestació per davant del «Real Círculo Republicano», va sonar mant xiulet i sengles crits de:

—Que surti en Pich!
—Volem veure quina cara fa!
En Pich, que s'ho escoltava des de darrera una finestra, va confiar al senyor Muntaner (Antonio):
—Ya ve. Aun soy populachero.

A la Lliga, que estaven endomassats i il·luminats com si, de debò, estiguessin contents, tampoc pogueren escapar-se d'escoltar algunes floretes dels manifestants:

—Paveros!
—Últims puntals!
Etc., etc.

Els lligaires que eren als balcons, aguantaven el xàfec i anaven aplaudint, com aquell qui, res. L'Octavi Saltor, però, no va poder estar-se de dir:

HIMNE OPTIMISTA

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

No és pas el que votàrem,
però, vaja, Déu n'hi do;
no rondinem; no n'és dia;
avui no tenim un no.
Pels carrers i per les places
va amuntegant-se la gent;
els que poden, fan discursos;
el que no pot, fa d'oient.

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

En Carrasco i Formiguera,
i en Gassol i l'Estelrich,
diuen que va de primera;
si ells ho diuen, també ho dic!
Tot sigui per Catalunya!
Això representa un pas.
Després, avancem-ne un altre.
Ara, endarrera, en cap cas!

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

Valga'm Déu, quanta eloqüència!
i la ràdio ho va engegant.
Si el ciutadà es vol convencer,
fins a casa li ho duran.
Res de mitings; res d'empentes,
ara et trobes l'orador,
que llavors que menys ho penses,
se n'entra al teu menjador.

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

Ara «Els Segadors» retrunyen.
Himnes, sardanes i crits!
De dia, els domassos brillen;
les lluminàries, de nits;
i el bon poble se n'alegra;
solament, arreconat,
es lamenta i aturmenta
un monàrquic consagrat.

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

I un que a don Joan Ventosa
i Calvell pren per espill,
ja una nalleta freda,
de les dites de comill.
La ploma dels lerrouxistes,
amb embuts i escarafalls,
diu que sí i que no i que vaja,
amb prou feines i treballs.

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

Ara és l'hora de fer feina;
quan s'acabin les cançons,
cadascú que prengui una eina,
i no estigui per raons.
Farem una gran neteja,
en posar-nos en camí;
netedat és mitja vida
i els dolents fan mala fi.

Tururut, tururut,
ja és ben nostre l'Estatut!

—Es ben clar: No ens estimen, no ens estimen!
—Però ens abonyeguen! — féu en Roda i Ventura.

El Círcol del Liceu es va guanyar la gran xiulada de la nit, motivada per uns quants socis que contemplaven la manifestació des d'un dels balcons, sense aplaudir.

A Sevilla, aquesta broma hauria acabat amb l'incendi del local. A Barcelona, però, som més pacífics.

El pitjor del cas fou que en Casanoves, en ple triomf, se li acudí saludar ostensiblement un seu amic que era al balcó esmentat, just un moment abans que comencessin els xiulets.

L'Aiguader s'apunà joicisament el tanto.

—Fins el governador ha portat una corona a en Casanova!
—Al, al, al! Tot això s'acabarà pujant la contribució.

AL MONUMENT DE CASANOVA

L'Ajuntament assistí gairebé en incorporació a portar la corona al monument de Casanova. Diem gairebé, perquè hi faltaven alguns regidors, entre ells, la minoria radical en pes.

En canvi, hi anaven els esbandits Puig Munné i Sánchez, els quals no tingueren més remei que quedar-se sols en un dels cotxes de la comitiva municipal.

En passar per la Via Laietana, els esbandits tingueren la dissort de topar-se amb la comissió d'un centre de l'Esquerra de la Barceloneta, que fou precisament dels que més influï en l'expulsió dels sis regidors. En reconèixer-los, començaren els crits:

—Cordeu-vos les butxaques!
—Al tanto amb els cavalls!
No cal ni dir que la tornada, el ssenyors Puig Munné i Sánchez la feren a peu, en conducció ordinària, democràticament, dissimulats entre la gentada.

El senyor Solà Cañizares, que també prengué part en la visita en incorporació de l'Ajuntament, fou esbroncat amb una certa insistència.

—No va per mi, no va per mi—deia ell als seus companys de cotxe.

—No va per vós. Va pel que representeu—li digué un company per aconsolar-lo.

—Així, sí que es pot ben dir que no va per ningú—féu un altre company.

Per encàrrecs de publicitat a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Notes de Societat

En Paco Madrid no asossega. Després d'escriure el Ocho meses y un día en el Gobierno civil, ara se'n ha destapat amb un altre llibre no menys sensacional que l'anterior. Es titula: Film de la República Comunista Libertaria, o una cosa per l'estil.

Naturalment, no pensem llegir-lo, però en canvi hem llegit les dues menes de faixes que emboliquen els exemplars. L'una diu: La verdad, toda la verdad y nada más que la verdad, amb el qual es demostra que si bé en Paquet Madrid no va veure la revolució del Llobregat, en canvi ha vist El procés de Mary Dugan.

L'altra faixa, resa, modestament: El mejor libro del mejor repórter de España.

Paquito, Paquito! Després diràs si la gent diuen...

orelles esgarriades

Pacos del periodisme

En Paquet Madrid ha publicat un «Film de la República Comunista Libertaria», del qual La Noche reproduïa un capítol, del qual capítol nosaltres reproduïm el següent paràgraf:

Sallent estaba envuelto por un campo verdoso y negro. Los edificios grises de sus fábricas alejadas del pueblo permanecían silenciosamente augustos. Aquello parecía tierra muerta. La cuenca del Cardoner no mostraba en estos días el ritmo industrial de los tiempos de paz y de explotación.

Si no fos que Sallent és a la conca del Llobregat i no a la del Cardoner, no tindriem res a dir que els edificis de les fàbriques estiguessin silenciosament augustos.

Contra augustos no hi ha disputes.

Injustícies socials

Retaillem del Full Oficial: **TEATRE TIVOLI**
Compañía del Teatro Maravillas de Madrid

Hoy, lunes, tarde, a las 5. Butacas a 1 peseta. Anfiteatro, 0'60 cént. General 9'40 cént.

¿Les butaques a una pesseta i les generals a nou quaranta? Després diran si l'obrer es queixa!

Miracles a preus ruïnosos

La revista Lourdes, de Múrcia, publica a cada número una secció dels que demanen favors a Sant Antoni. Aquí va una mostra:

Hoy le envío por giro postal cinco pesetas: 2'50 para San Antonio para ayuda de los huerfanitos de dicho Asilo, y otras 2'50 para el culto de Santa Rita de Casia. Deseo que los huerfanitos dediquen alguna oración a dichos Santos pidiendo me concedan lo que les pido y que les rueguen también les conceda todo su apoyo a un hermano que tengo torero y principalmente que lo retiren de un golpe.

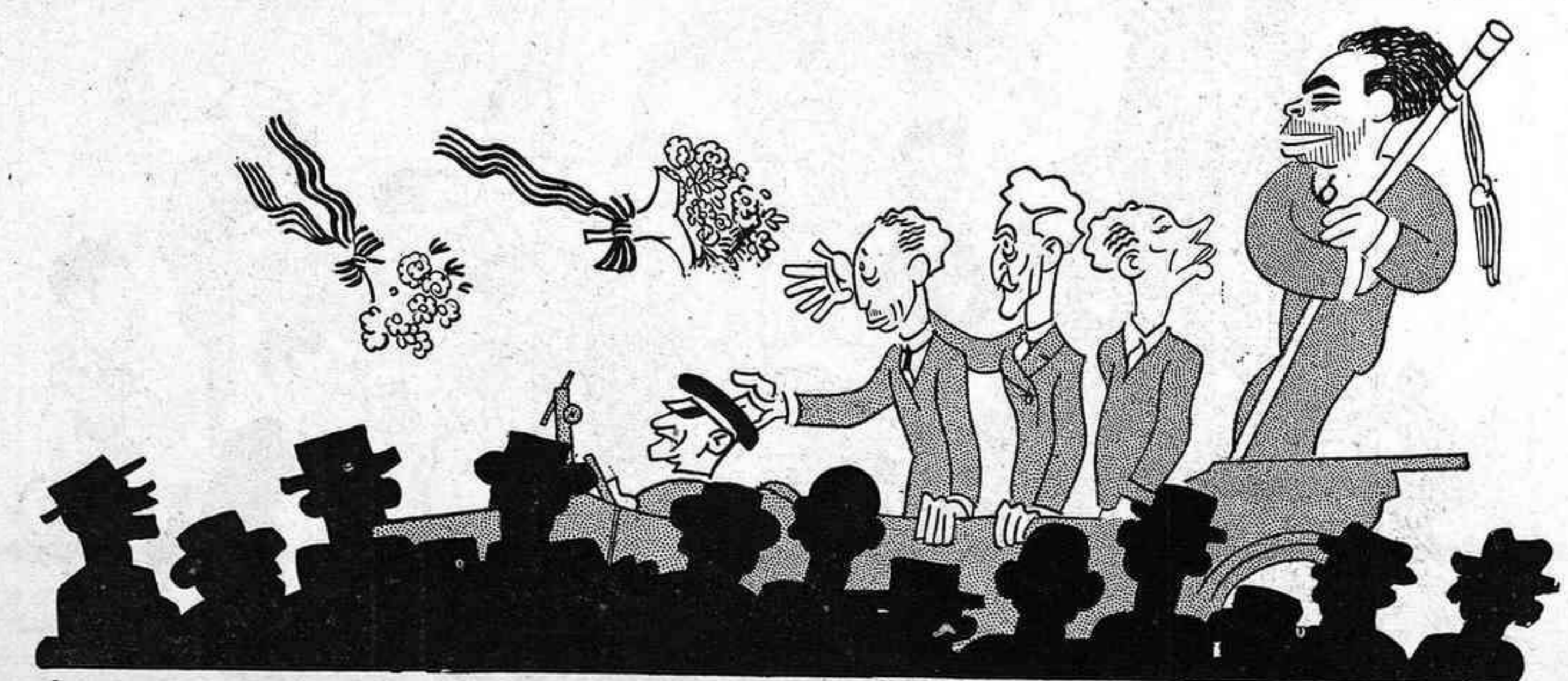
En aquest temps de crisi, demanar miracles per deu rals, també són ganes de posar a prova la santedat!

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
"FIVE" BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

LA BEGUDA DE MODA

PINYA TROPICAL

Telèf. 19301
VERITABLE SUC DE
PINYA AMERICANA

LA GRAN ARRIBADA. — L'Aiguader: Tu, deixa-me-la portar una mica...

MOLT

En Vachier, endut per aquesta encagadora cocaïna municipal de regular el trànsit barceloní, l'altre dia, sortint d'un dels nostres teatres més concorreguts—encara que no ho sembli ens en queda algun—, parlava a un amic sobre la manera d'aconseguir que les sortides dels teatres esdevinguessin pràcticament «vachieritzades». I «el rei del taxi» tot era lliurar-se a una veritable piròtècnia de solucions a base de quadrets, ratlles blanques i sagetes en viratge forçós. El que l'acompanyava, visiblement atabalat, es cregué que havia arribat l'hora d'intervenir i s'atreví a proposar:

—Amic Vachier, em penso que existeix un sistema més pràctic, més eficaç i sobretot més econòmic que tots els que em podríeu exposar per tal d'evitar les empenes a la sortida dels nostres teatres. Es aquest: representar, visiblement, una obra d'en Carrion o bé de l'Esclasons...

Diuen que en Vachier no va tenir altre remei que concedir-li la raó.

En «Xalma», aquell humorista de secà que s'encarrega no res menys que d'amenitzar els intermedis dels «Espectáculos Fantasio», i de tant en tant, malgrat actuar amb els ploms de la genialitat eternament fosos, té acudits que si bé no arriben a lapidaris, força a prop s'hi acosten. Ara els en contarem un:

—Veuen aquesta artista?—explica en «Xalma» donant-se-les de murriàs—. Doncs és la senyoreta Aubert. Per cert que quan vam anar a Madrid i a fi de poder-nos entendre, la vam haver d'anunciar així: *Huevo Verde*.

La gràcia de l'anècdota consisteix en què en «Xalma» cada vegada s'apunta un èxit i ni un sol espectador es fica amb la seva mamà.

I pensar que en Tomàs i en Gasch segueixen publicant articles i més articles preguntant-se amb ingenuïtat de col·legial: Existeix un públic de music-hall?

Don Enric Borràs, cap a les seves velleses, torna a embrancar-se amb una temporada de català al Teatre Barcelona al costat de Margarita Xirgu.

No es pot pas negar que l'elecció és tot un encert tenint en

compte la maduresa, cada dia més visible, de don Enric.

—I això?—ens demanaran vostès.

—Doncs ben senzill ¿no veuen que el públic del Barcelona és un públic a prova d'Aureas de Sarrià?

La representació del «Paveroni Circus» organitzat pels socis del «Lawn Tennis Club d'Horta» constituït un prodigi d'interpretació i—cosa rara entre esplais amateurs!—fins i tot d'organització.

En quant al públic, numèricament parlant, la cosa fou un desastre.

A l'estiu, en aquest país, quan les senyores no es poden posar el mantó de Manila i les «nenes» no poden esdevenir protagonistes d'una *verbena andaluza*, ja no hi ha res a fer.

Es trist, però és així.

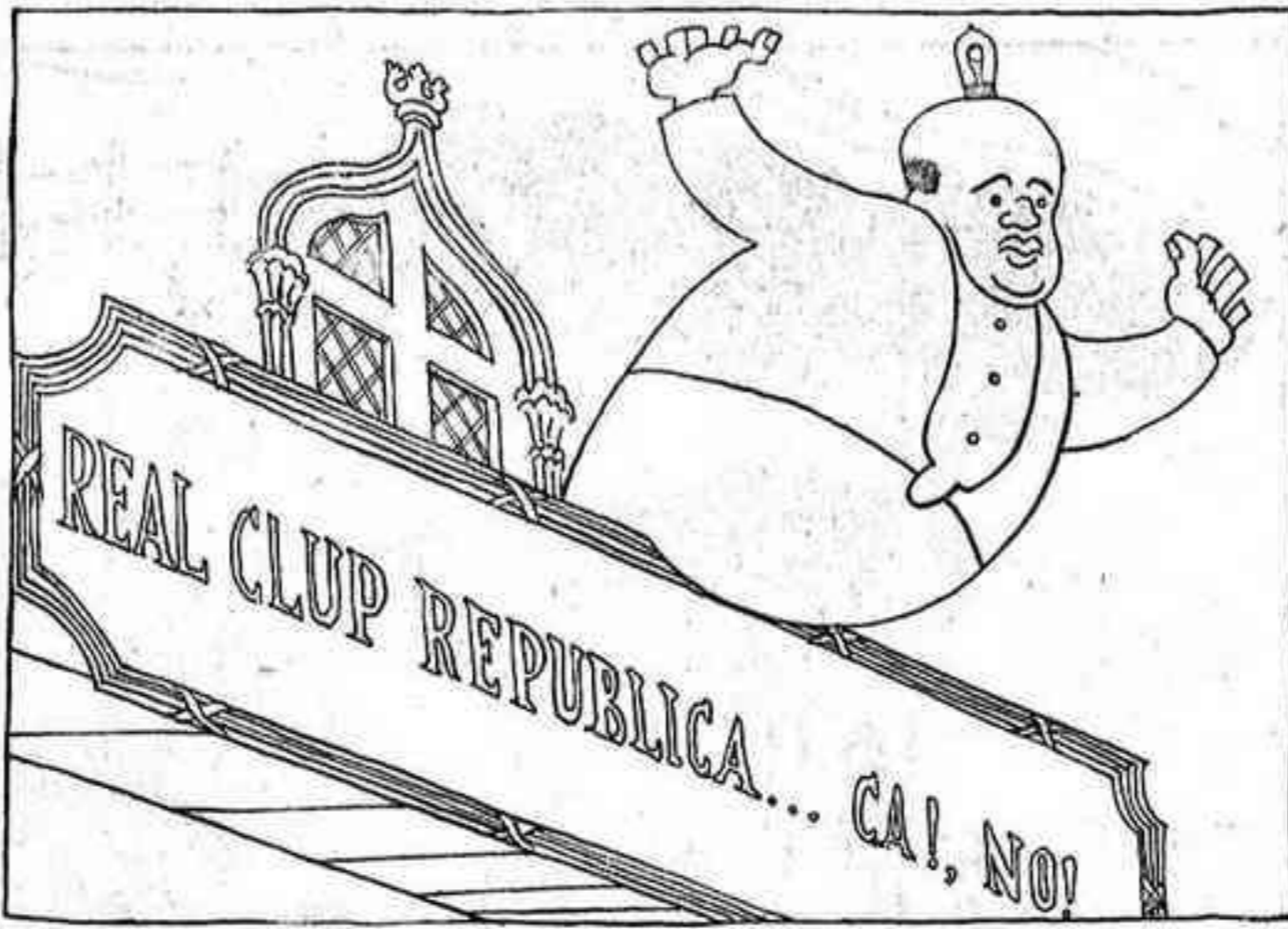
Al «Barcelona» han estrenat *El Rinconcito*, una comèdia en tres actes dels germans Quintero que acaba amb casament i gairebé amb la paciència dels resignats espectadors.

Els germans Quintero, aquesta vegada amb aquella exemplar germanor que els caracteritza, han fet figa tot dos, ni un més ni un menys.

En el programa de festes que el Centre Agrícola de Sant Sadurní de Noya edita amb motiu de la festa major, hi trobem el següent:

Per enguany, a fi de donar la major importància als espectacles i divertiments de les festes, la Junta ha cregut convenient contractar l'acreditada Companyia

D'EN JOSEP SANTPERE precedida d'un crèdit i una solvència artística, com no n'hi ha altre dintre el seu gènere. Al mateix temps i perquè totes, absolutament totes les famílies, puguin fruir de l'espectacle, s'ha escollit una de les obres que més fama ha obtingut i que pel seu argument i diàleg, pot i deu presenciar tothom, és a dir, que pot assistir a la representació, des de la senyoreta més innocent i recatada, fins a les persones experimentades i conciençudes, que han pogut presenciar durant el transcurs de la vida, mils casos hu-

EN PICH.—¿Qué me diríais si os dijera que todavía soy más catalanista que republicano?

mans, com n'és el de la producció que s'anuncia. Per acabar, l'objecte és proporcionar una agradable vetlla a tota la concurrència, com que no hi ha cap dubte que així succeirà, es dona ja per corresposta, LA JUNTA.

PROGRAMA

Es posarà en escena la formosa producció purament barcelonina en quatre actes, original dels aplaudits autors AMICHATIS i MANTUA, que té per nom: BAIXANT DE LA FONT DEL GAT o LA MARIETA DE L'ULL VIU.

Es veu que, a darrera hora, els santsadurninencs varen decidir complaure les persones experimentades i conciençudes, en lloc de les senyoretes innocents i recatades, i varen representar «Els allotjats», en lloc de «La Marieta».

Els sis esbandits de l'Ajuntament

Hom assegura que els sis regidors esbandits de l'Esquerra Catalana tenen el propòsit de formar un nou partit.

Nosaltres no els ho aconsellaríem pas: com a comunistes, ja hi ha el «Partido Comunista Español» i el B. O. C., radicats a Catalunya.

Ara que si s'hi entesten ja els hem trobat un nom el B. R. O. C. (Bloc Revolucionari Obrer i Camperol).

I, aleshores, a prosperar! Per què sempre els valdrà més el B. R. O. C. gros que el B. R. O. C. xic.

BOXA Plaça de Toros MONUMENTAL

Demà, dimecres :: A les 10'15 Sensacional Vetllada

A 12 rounds:
ARA
contra
TUNERO

A 10 rounds:
Martínez de Alfara - Meroni
Martínez Fort - Primo Rubio

En Maragall no ha parat, amb la major de les insistències, fins aconseguir que les barbes d'en Mir acceptessin l'honor—tot és relatiu—d'inaugurar la temporada d'exposicions.

En Mir s'ha gratat el clatell, ha donat una ullada a les cols i al mico del seu jardí de Vilanova i, finalment, ha fet un pensament: «vaja, farem una altra exposició!»...i acompanyat de l'esposa i el fill—con deuran escriure els diaris vilanovins—s'ha emportat les teles i ha fugit a Andorra a «caçar» paisatges.

Els crítics d'art diuen que ja han posat els adjectius de les grans solemnitats en remull.

Coneixem la novetat que ens tenen amantada (i tant amantada!) al «restaurant» «Grill-Room» per a la pròxima temporada: es tracta, com si no diguéssim res, d'una «exposició a l'americana», que s'espera deixarà satisfets i convençuts els noctàmbuls més exigents de la casa.

La idea ens satisfà, si bé parlant allò que les porteres en diuen amb el cor a la mà, nosaltres potser més aviat quedaríem satisfets amb un «sopar a l'americana».

EL TIBETA LES FIDELSSQUINES

La chica de Montparnasse és una noia pobra i honrada que està enamorada d'un noi ric i també honrat. El noi ric, però, no n'és de ric, per què el seu pare—aquest sí que n'és de ric—no n'hi dona ni cinc. Per què?

Ah!, mai ho diríeu! Doncs perquè el vol fer casar amb una noia rica i vol que deixi a la noia pobra de Montparnasse.

No cal ni dir, però, que les coses s'arreglin i que tothom es casa amb qui s'ha de casar i el pare no és pas l'últim de venir-hi bé.

Es un film a estones divertit amb una musiqueta que fa de bon escoltar i que ha servit al Fantasio per a inaugurar la temporada d'estrenes.

Esperem, però, que ens donaran millor.

No esperàvem en va. Al mateix Fantasio han passat de Montparnasse a l'Amazonas, i tot el que allà eren cançonetes i postures aquí són feres i més feres.

El film es titula *A través del Amazonas* i si no fos que la veu

Una allau d'emocions mai sentides... amb el meravellós documental SENSE TRUCS

ÉS UN ESPECTACLE QUE APLAUDEIX TOT BARCELONA AL

Fantasio

Te l'has ben guanyada, noi. Jo ja fa un any que la faig i sé el pa que s'hi dona

d'en Toresky es cuida prou de recordar-nos que no ens hem mogut de Barcelona, creuríem de debò que participem a l'ex cursió.

Això—ja se'n faran càrrec—és una manera com altra de dir que el film està bé.

De totes maneres, la intervenció d'en Toresky, que és el que explica la pel·lícula, no ha deixat de molestar a molta gent.

Ens referim als que es figuren al cinema per fugir de la ràdio.

D'un anunci de l'Edèn Concert: *Con el cambio de temperatura y con la vuelta de los veraneantes a sus hogares, va adquiriendo este conquetón concierto su habitual e inusitada animación.*

Quin casolisme, Déu meu! Les gasetilles del Lawn-Tennis Club d'Horta tenen més malícia!

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pla.

NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

Demà nou i important programa

Equip sonor, H. C. A. Photophone

SALÓ CATALUNYA

Un doble programa

PARAMOUNT

EL PADRINO DE BODA

per ANN SHERIDAN

LA CARTA

per CARMÉ LLARRABEITÍ

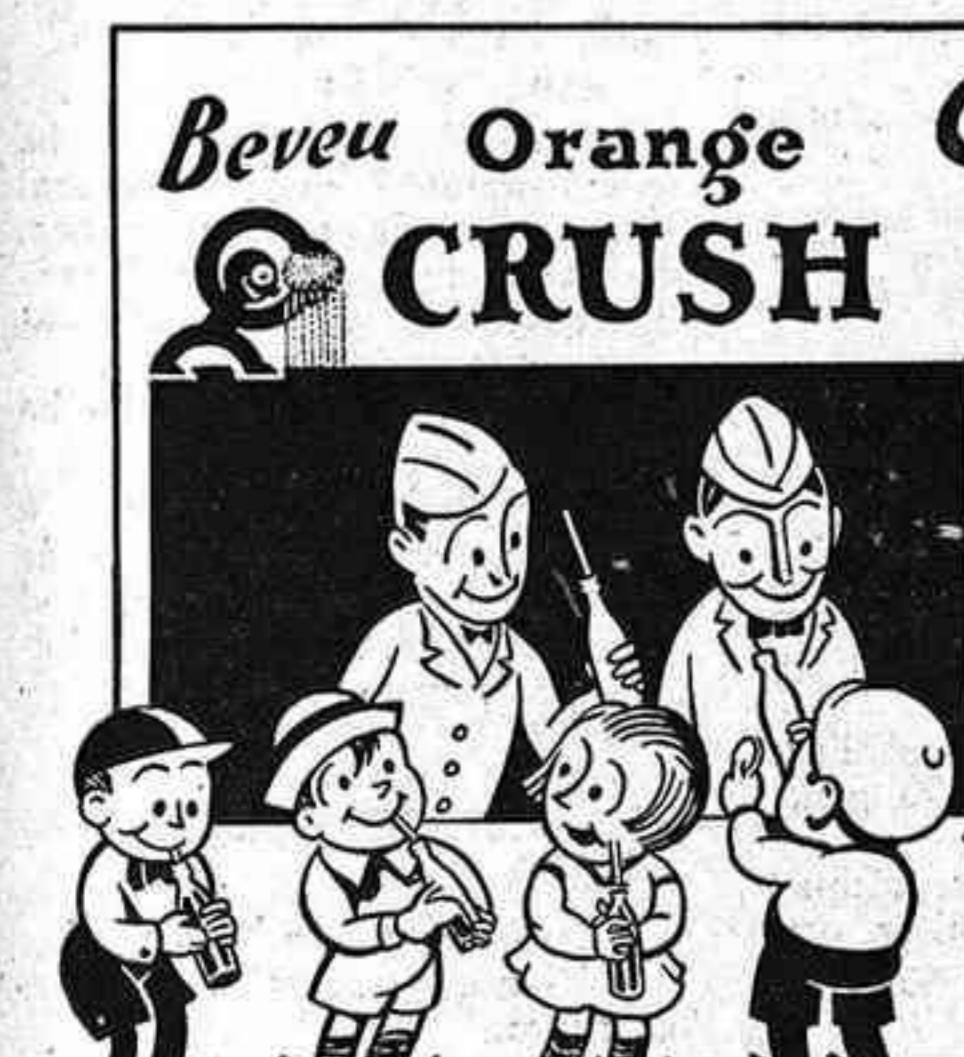
Preferència... 1,50

General... 0,75

CAPITOL CINEMA

Divendres, 16

Inauguració de la Temporada

Els prou saben el que és bo

Jutgen amb el paladar. Els pares han de saber que la taronjada CRUSH feta de fruita natural, conté les vitamines de la taronja, recomanades pels metges.

El nostre fulletó

Novel·la

CAPITOL IV. — UNA TORRETA DE VALLCARCA

Quan el que escriu aquestes ratlles era un noi, tot sovint acostumava a fugir de classe dels jesuïtes, on li ensenyaven el llatí amb llibres enquadernats amb pellerinques de la sotana de Sant Ignasi, i amb un somriure a la geniva i una coïssor a la pell, feia cap a la populosa barriada de Vallcarca, on els carrers fan olor d'escudella; carn d'olla sense entrant i sota un cel del color d'una regadora pintada de blau puríssim, amb regalims de purpurina, les illoques pònen els seus ous amb la naturalitat més barroera i desmenjada d'aquest món de mones, prop d'un torrent carregat de pedruscall i de pols de gitano, i a redós d'una torreta cúbica, emblanquinada amb un polsim de desvergonyiment i amb unes finestres pintades de vermell com els llavis roents de qualsevol prostituta de les que passen per la Rambla de Santa Mònica.

El que són les coses de la vida! Jo mai no hauria dit que al temps que arrossegava pengimpenjam per aquells carrers les an-

ques de l'oci més absolut; mai no ho hauria dit, que pels dies que corre aquesta novel·la, un grup format d'una persona vestida de dol i dos farcells revinguts, embolicats amb dos mocadors de fer farcells d'una coloraina grotesca i desabusada, se n'entraren per les portes d'aquella torreta cúbica, arrepnjada al flanc d'un turronet on un pi, tronat com uns espolsadors lamentables, feia de guaita davant d'un munt d'escombreries, confident de les papirres i les llagostes que molestaven tots els gossos del barri.

Donya Eufràsia, la mestressa d'aquella torre, era una dona grossa, ben pentinada, amb l'ajut d'una pentinadora baixeta i xafardera i d'uns bons quintars de llavor de puça: duia gairebé sempre un matí de percala, sense mànigues, ensenyant el tou de dos braços luxuriosos i luxurians com dues cuixes d'odalisca, guarnits d'unes impúdiques rengleres de manilles que li dringaven com uns guarniments d'èruga de festa major. Exhibia, a més, tres sota-

barbes i dos ullassos d'aquells que eren moda a l'Edèn Concert, en temps de la joventut del Marquès d'Allella, de les rimbes d'en Gil, dels llums de gas amb Auer i de les darreres comunes amb clàssic tap de bassa, d'aquells que a les reunions cursis el jovent engegava en mig del saló, ple de les «mamàs», la senyora de la casa i el piano catxupinesc cobert d'una mala fi de requincalla bibelotesca.

Donya Eufràsia havia estat tota una dona, i un dia s'havia vist el cor travessat per les puntes dels bigotis enllustrats d'un «croupier», que, a estones perdudes, feia el pinxo d'en Planes i Casals, i arrodonia la misèria del set i mig i del «monte» amb l'exercici del xapó i l'imperial a tots els refugis de calabres de Barcelona... A més, Roberto (que així s'anomenava el «croupier») tenia a mitja galta dreta una piga adornada d'una mata de pèl rissat, verge de contacte amb la navalla, i era fill de Sans i entès en toros. Els amors de Roberto van treure donya Eufràsia, que aleshores no era tal dona, sinó una humil planxadora de blanc, del seu recés menestresc i arroxinat i la van arrossegar pels camins de la vida, del «flamenco», la canya i les punyalades amb accent andalús de la Bordeta.

Roberto, al cap de dos anys va passar a millor vida en una

bronca de café concert, on un «banderillero», fill de Torremolinos li va foradar l'epidermis amb una agulla saquera, per un afer de gelosia i d'una meretreria que sabia posar-se al nas quatre polsets d'arros amb una barba mig menjada de les rates. El torejador va anar a complir a Figueres, després d'haver estat indultat per la reina mare, «rasgo» que fou molt elogiat pel «Brusi» i «La Vanguardia», i Roberto a fer malves al cementiri Nou, deixant la pobra Eufràsia feta una mar de llàgrimes, amb un regust de fel a la boca.

Però Eufràsia, que aleshores tenia uns divuit anys i era piteira i anava cossada, amb dos ulls negres i dues anques que deien «mengeu-me», segons els gustos de l'època, instruída com estava en l'art de tastar els alcohols i mossegar les genives, per les necessitats monetàries de Roberto, al cap de poc féu el cap viu, i en més d'una cambra i alcova, damunt d'un llit amb cobricel, va fer passar l'estona a ricatxos i americans d'aquells que diuen damunt de la barriga una gran cadena d'or, i estaven colrats i tronats pel sol del tròpic i deien «mi niña» i «tambien me gusta así».

Un dia, però, conegué, cap a la trentena, un regidor radical del temps de l'imperi del Paral·lel, bon cor i mà parada, que

sempre en tenia una per dir i que males llengües l'acusaven de parlar la mà com un desespatat. La calba de don Sinforsoso de la Cerda es va avenir amb els morros vermells d'un carmi desvergonyit de l'Eufràsia, i un bon dia don Sinforsoso va comprar una casa al carrer Major de Gràcia i una torreta a Vallcarca, amb el fruit de la seva sana administració a Ca la Ciutat, i es va retirar com dos santets, i allí criaven gallines, coloms, un gos, dos gats i tres canaris, fins que en mig d'aquesta arca de Noè, don Sinforsoso va retre l'últim sospir, prèviament batejat, combregat, extremament casat i casat in articulo mortis, pel doctor Buxeda, rector dels Josepets, que li havia anat a contar quatre històries de l'infern al moment oportú, a precís de donya Eufràsia, que, abans de quedar vídua també havia posat un notari en remull, per si se li oferia a don Sinforsoso (que per no trobar-se aquest Sant al calendari li havien posat Pere), fer una mica de testament, com féu, en efecte, instituint hereva universal a donya Eufràsia, amb l'obligació de fer-li dir un reguitzell de misses gregorianes i ordinàries, perquè el pobre regidor es veu que no veia gaire clar el negoci de la salvació de la seva ànima, plena de discursos d'en Lerroix i de ronya administrativa.

Donya Eufràsia, des d'aleshores, no es feia més que amb la minyona, una dona vella filla de Balaguer, que l'havia llogada en temps d'esplendor, quan era «querida» d'un senyor del Banc de Barcelona, ple de devoció i de calçotets amb betes; i, després, amb un procurador, que pel veïnat era fama que havia coronat reiteradament la republicanismista testa del bo i refiat de don Sinforsoso de la Cerda.

Una mica d'usura; quatre hipoteques ben plaçades, era tota l'activitat d'aquella dona grassa i flonja, que només s'amoïnava d'anar ben pentinada.

La dona dels farcells vestida de dol s'aturà un moment al cancell i trucà amb els nusos dels dits a la «vidriera». Com que no hi havia la minyona, sortí la senyora de la casa, i aleshores la dona de dol, que aparentava uns vint-i-cinc anys, més aviat més que menys, li allargà un paper.

—Diu que ve de part de donya Gertrudis? Però m'han dit que era morta.

La dona dels farcells vacilà un xic i se li esblaimà el front; però de seguida es va refer i amb una veu insinuant i tèbia, va respondre:

—Entrem cap dins, que ja li ho diré tot.

(Continuarà en el pròxim número.)

Els radicals votant l'Estatut, s'han sacrificat una vegada més

Emocionats pel sacrifici portat a cap per la minoria radical al Parlament, vàrem decidir anar a trobar diverses personalitats d'aquest partit per demanar llur opinió.

Foren moltes les cases on no més poguérem saber que el malalt anava millor:

—Vostè comprendrà — ens deien — amb el sacrifici que ha hagut de fer, el pobre està que no s'aguantava.

Desesperats de no poder parlar amb ningú decidírem anar a trobar el senyor Lerroux per veure si era veritat el que deia que a cada adagi n'hi ha un de contrari: un diu: «parlant la gent s'entenen»; ha d'haver-n'hi, doncs, un altre que digui: «callant, la gent s'entenen».

Trobàrem el líder del radicalisme antiradical aclaparats. A penes si podia sostenir un silenci de dos minuts:

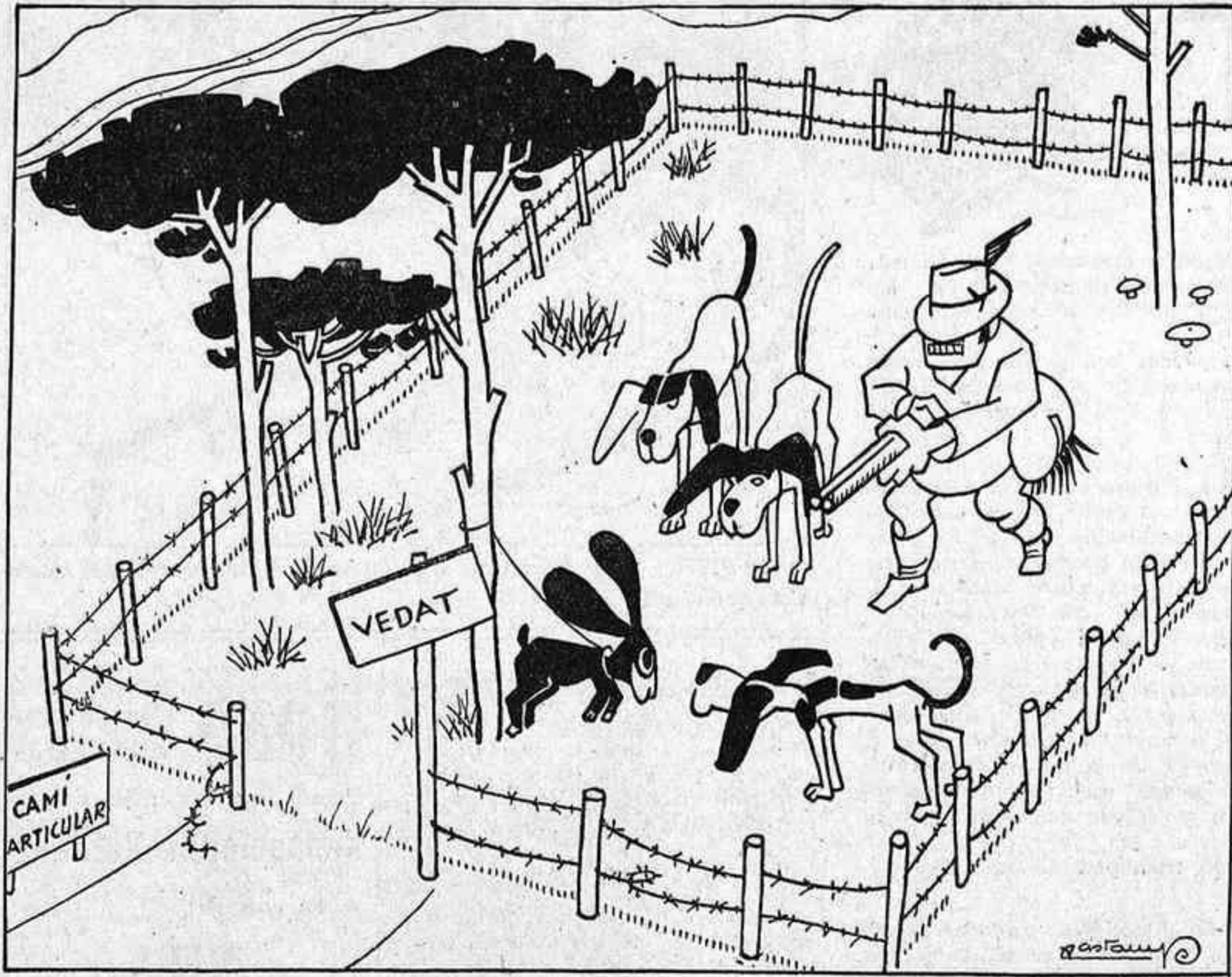
«No soy yo — comença — el más indicado para darle a usted una opinión. Personas más autorizadas hay en nuestro partido que podrían informarle. Yo me encuentro fati-

gadísimo y me perdonaré que no calle. Hemos votado el Estatuto; pero hemos hecho un sacrificio dolorosísimo porque nosotros somos autonomistas sinceros.

«Cataluña se ha portado mal con nosotros, con nosotros que nunca le hemos pedido nada ni los votos, ya que nos hemos contentado con los de sus muertos, porque no somos amigos de pedir: lo que tenemos lo tomamos humildemente porque somos minimalistas. Si Cataluña, en vez de dieran la mano hubiera pedido humildemente el dedo del corazón mirando al cielo con los otros encogidos, nosotros no hubiésemos tenido ningún inconveniente en darle este dedo y además el antebrazo cortado con la otra mano como hemos hecho siempre amablemente.

«Ahora ya está hecho el mal; pero no por desgracia que iremos menos a nuestra Cataluña retrechera. La guerramos tanto, que nos la comeremos.

«Y ahora que he descarsado — acabó —, si usted quiere callaremos un poquito.»

DESPRÉS DE L'EXPROPIACIÓ

— El marquès de Duesmil Hectàres, caça conills en el seu vedat

On és el general Barrera?

Nombrosos concursants sol·liciten, amb raó, el premi ofert pel "Be Negre"

El general Barrera ha estat definitivament descobert a la terrassa del «Colón».

Don Lacandru Lerroux diu que espera «ascendir» molt aviat al Poder. El professor Piccard, naturalment, ha cuitat a fer constar als diaris les seves desconfiances més sinceres.

El 6 expulsats del paradís municipal 6 preparen un sopar de desagravi als de l'Esquerra. Sembla que els coberts, com a mida preventiva, només seran de plata meneses.

En Pich i Pon diu que amb l'Estatut i el «Real Círculo Republicano» anirem tan bé.

Lazare Bloch, que, segons sembla, ha llegit a la manxeta de «Mirador» allo de «Catalunya comat gran tornarà a ser rica i plena», diu que té un gran interès per tornar al nostre país.

Asseguren els ben informats que el Premi Crexells el tornarà a guanyar en Carles Soldevila i ningú més que en Carles Soldevila.

En Macià segueix més pessimista que mai.

El Dr. Aiguader ha sol·licitat el càrrec d'alcalde de Nova York.

En Casanoves només ha sol·licitat els càrrecs d'alcalde de Nova York i de Barcelona.

Don Francesc Cambó s'ha compromès a subvencionar l'òrgan de l'esport, la ciutadania i el sucre.

«La Nau» torna a sortir de nit. Com si timent els anys no passessin per ella!

Josep Maria de Sagarra ha posat la seva «vida privada» a mans d'en López Llausàs. Més hauria valgut a mans del P. Miquel d'Esplugues!...

Injustícia reparada

El famós doctor Vivancos la Virgen, president de l'Ateneu d'Esquerra de Gràcia, va donar l'altre dia una festassa per celebrar el nomenament de President d'Honor a favor del doctor Aiguader.

D'aquesta manera quedà remeiada una deficiència que es notava d'allò més.

Amb l'aprovació de l'últim article de l'Estatut, s'ha vist aprovat l'últim article dels Estatuts de «La Lliga Regionalista de Catalunya»

J. Pell i Sopar

Quan dimarts passat, cinc minuts abans de sortir al carrer EL BE NEGRE la mecanògrafa entrà el número ja calent (a causa de la calor que feia) al despatx del director — del director de la mecanògrafa, no d'EL BE — el senyor Romal, el famós detectiu, clavà cop de puny a la taula, llançant la pipa que estava fumant a la paperera, n'encengué una de nova, etzivà una dosi de renes per a adults i eridà el personal de la casa.

El meritori, ajudat de la mecanògrafa, li portà la capsa de les perruques, la capsa dels nassos, la capsa de les barbes i la capsa dels colors i, davant de tot aquest personal, el senyor Romal digué:

—Saludeu el futur Cap Superior de Policia de Barcelona.

—Així — digué el personal — nosaltres serem funcionaris? Visca!

—Sí, sereu funcionaris i funcionareu; però ara heu de funcionar sense ésser funcionaris. A veure, tu, Merceditas; porta'm «La Marca de los Cuatro».

Merceditas, la bella taquimeca anà a la biblioteca i portà la famosa novel·la policíaca de Conan Doyle.

—Vosaltres — digué el gran detectiu — repasseu la col·lecció del Nick Carter i m'aviseu si trobeu alguna cosa que es refereixi al cas.

—A quin cas?
—Que en sou de ximplers! No veieu que es tracta del cas del general Barrera? Quins auxiliars que tinc! Si no fos jo, jo no sé pas que faria jo.

I, encenent una altra pipa es submergí en la lectura.

Passaren les hores; només se sentia el *bs, bs*, dels investigadors. De sobte se sentí un soroll com d'una clatellada; el gran detectiu aixecà el cap perquè va comprendre tot seguit que no es tractava d'una clatellada, sinó d'un cop de mà al front, per una raó ben senzilla: era ell que se l'havia clavat.

—Ja ho tinc! — exclamà tament com Arquímedes en inventar les pistoles Eureka per a infants.

—Què? — preguntà el personal.

—El càrrec.

—Visca!

A la mateixa hora, ni cinc minuts abans ni cinc minuts després, EL BE NEGRE entrava en un altre despatx, acabat de comprar (EL BE, no el despatx) i era devorat per un senyor d'edat indefinida com convé a tot detectiu que s'estima per tal de poder simular i dissimular totes (les edats, no les senyores). Tan bon punt el detectiu llegí el nostre concurs, féu un bot, va córrer a afaitar-se i es posà una barba nova de trinca. Encara no ho havia fet, que féu un altre bot i exclamà: —Ja ho tinc! — I va córrer al telèfon.

Fou després de tot això que rebérem la comunicació del senyor Romero que ens deia que li reservéssim en lloc sec i fresc el càrrec de Cap Superior de Policia.

L'endemà, quan arribava puntualment a la una de la tarda a la seva oficina de la tinença d'alcaldia del districte corres-

ponent, el secretari senyor Clapeira, obrí amb urgència la correspondència que l'estava esperant. Entre els telegrams hi trobà EL BE NEGRE i se l'empassà en un dir Jesús Ulled sense l'Ulled; però quan hagué llegit el nostre concurs fem l'ulled i digué: «Es meu el càrrec».

I sortí per anar a dinar, perquè se li feia tard.

A la tarda del mateix dia, en un despatx luxosament amoblats, un cap de carrabiners disfressat de paisà recorria amb displicència les pàgines d'EL BE NEGRE. En llegir el títol del nostre concurs, sense seguir la lectura deixà anar: —El cargo es mio.

No cal dir que el lector era el senyor Ibàñez. ¿Era, però, el senyor Ibàñez l'únic que tenia raó? Segueixin els nostres amables lectors la lectura, si volen seguir essent-ho (tant si volen ésser amables han de seguir la lectura) i ho veuran.

ELS CONCURSANTS ES PRESENTEN

Estàvem a punt de treure al carrer el més recent dels nostres números quan ens avisà l'úxier que ens esperaven al saló tres senyors d'aspecte desconegut encara que distingit.

Captinguts de la impertinència de la triple vista ordenàrem la suspensió de les tasques tipogràfiques i ens presentàrem als desconeguts per bé que distingits visitants. Tres targes ens evitaren tres preguntes: Es tractava dels senyors Romal, Romero i Clapeira.

ra que venien a recollir el premi ofert: el nomenament de Cap Superior de Policia de Barcelona.

—Vostès diran — fou la nostra original entrada en matèria. Es miraren recelosos.

—Veurà — digué el senyor Romal, més atrevit i bregat — voldríem parlar a part amb vostè. No fos que ens equivoquéssim i un de nosaltres tres fos el general Barrera disfressat.

Comprenguérem l'escripúol i els rebérem d'un a un.

EL QUE ENS DIGUE EL DETECTIU ROMERO

Un cop sols el senyor Romero, detective, asuntos privados, consultat de 4 a 7, i nosaltres, el famós detectiu es va treure la barba:

—Veureu — digué — sota d'una barba.

—Perdoni, més aviat voldrà dir dalt d'una barba.

—Efectivament; dalt d'una barba hi ha un detectiu. ¿Per què no podria haver-hi un general?

—Però, una barba postissa...

—Per què postissa? Des del dia 10 d'agost, en un amagatall de la Costa Brava i amb l'ajut d'un bon *crocepepo*, el més mec dels barbamecs pot falsificar un Pare Miquel d'Esplugues!

—Així, ¿vol dir que el Pare Miquel d'Esplugues és el general Barrera?

—No, perquè el Pare Miquel d'Esplugues es va afaitar perquè no se li pogués amagar ningú sota la barba.

—Dalt.

—A dalt i a sota; amb la

barba, el Pare Miquel d'Esplugues en podria amagar dos; però això se la va treure.
—Aleshores?
—Aquí està la dificultat. Hem de cercar altres barbes. Com diuen els francesos, *cherchez la barbe*.
—Vol dir que el senyor Girault...
—Jo no dic res, jo no dic res.
—Doncs si no diu res ni ha trobat el general Barrera, ¿com vol el càrrec que oferim?
—¿Es que per ventura l'ha trobat el senyor Ibàñez?
—No, és clar.
—Doncs ja ho veu, estem a la mateixa altura.
—Realment, realment...

LA TEORIA DEL DETECTIU ROMAL

—El general Barrera és a Espanya.

—¿Com ho sap que és a Espanya?

—Les raons són tan diverses com òbvies:

a) Si no fos a Espanya, la policia ja l'hauria trobat perquè hauria trobat que era a l'estranger; no l'ha trobat a l'estranger, ergo, és a Espanya.

b) Per sortir d'Espanya hauria tingut de sortir de contraban. El senyor March, que és el contrabandista més experimentat, de contraban mai no havia pogut fer altra cosa que entrar-ne. Ergo, si el general Barrera ha hagut de fer alguna cosa de contraban, ha estat entrar i no pas sortir, el que vol dir que el general Barrera és a Espanya.

—Ah! però, on és?
—No faci ah!, perquè quan li ho diré farà Aah! Hi ha dues hipòtesis — digué en veu baixa.

a) Com vostè sap, el general Barrera, durant la dictadura, tenia una gran habilitat per fer bisbes.

—Sí, cada cop que se'n fa un, si és divendres, es treu una ànima del purgatori.

—Calli, innocent, que no són aquests els bisbes que feia el general Barrera; aquells eren bisbes de cresta i mitra. Doncs, si sabia tant de fer bisbes, ¿per què no se n'ha hagut de fer ell? Segons aquesta hipòtesis, el general Barrera corre per aquestes terres, vestit de morat i repartint malediccions. Si no l'han trobat és perquè en comptes de cercar el morat del general Barrera li cercaven la morada.

—I la segona hipòtesis?

—Es la següent:

b) Com vostè sap el senyor Ibàñez té, de tant en tant, raptes de mal geni. Doncs, aprofitant un d'aquests raptes el general Barrera l'ha substituït.

—Així, vol dir...

—Que el senyor Ibàñez ha estat raptat i que el general Barrera fa de senyor Ibàñez, disfressat de cap de carrabiners disfressat de paisà, disfressat de Cap Superior de Policia.

—Però, ¿la policia no ho ha conegut?

—¿No veu que el té tan a prop i aquestes coses s'han de mirar una mica de lluny, i el general Barrera no els deixa fer perquè se'ls posa els nassos?

EL SENYOR JULIA CLAPERÀ

—Però vostè és detectiu?

—Veurà... una mica, de part de sogre.

—De part de sogre?

—Sí, d'en Tresols, i sap a cal sogre...

—Sí vaja, comprenci — li férem l'ullet. Veurà — segueix — sempre he estat un radical conseqüent i per això vaig anar a consultar-ho al nostre cap polític regional don Joan. De pas, li oferírem la nostra adhesió en cas que es morís l'obstacle tradicional del partit.

—L'obstacle tradicional?

—Sí, home, don Lacandru. Ara ves, ha sacrificat el partit fent-li votar l'Estatut! Mira, em digué; véns bé, perquè haig d'anar a portar aquests ciris a Sant Paneràs i no puc, ves-hi tu.

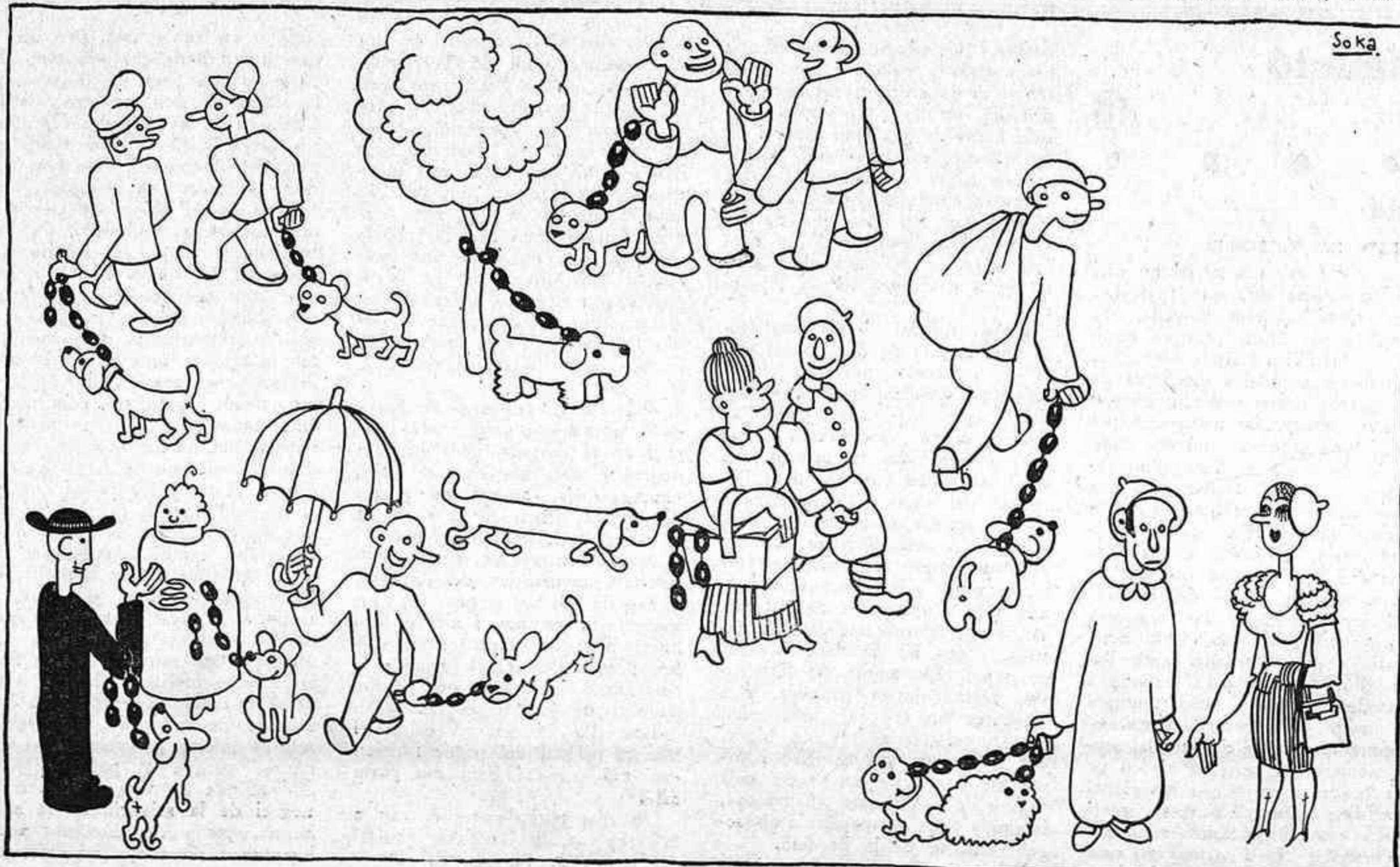
Eren dos ciris. Però cosa curiosa; no feien pudor de cera. Els vaig examinar més de prop i, en efecte; l'un era de pa i l'altre de formatge. *Cieros son los toros*, vaig dir, i vaig portar les ofrenes. Deixo els ciris i m'amago en un recó. Al cap de poc, el sant s'arremanga la túnica i, Senyor, què veig!

—Homeee...!

—No pas res del que es pensa; tot el contrari: veig que el sant portava botes de muntar i esperons i que li sortia un tros de sabre!

—Vol dir que era en Barrera?

—I tal, home, i tal! Per això Sant Paneràs fa un temps que dona tanta feina a la policia!

Com lligarem els gossos així que s'implanti l'Estatut

Estem tan contents, que no tenim ganes de fer broma